

γιαρένης Ἀθῆν. (παλαιότ.) γιρέντ'ς Μακεδ. (Ἀρν. Γαλάτ. Ἐρατυρ. Κοζ. κ.ά.) γιερέντης Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.) Μακεδ. γιαρίνης Πόντ. (Νικόπ.) Θηλ. γιαρένισσα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αὐδήμ. Βιζ. Γραβούν. Σαμακόβ. Σκοπ. κ.ά.) Κάρπ. Κῶς Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. γιαρέν'σσα Ἰμβρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) γιαρέντ'σσα Μακεδ. (Ἀσσηρ. κ.ά.) γιαρενιά Θήρ. Οὐδ. γιαρένικο Θήρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yâra* = φίλοι, σύντροφοι, βοηθοί, ἔρασταί.

Οἱ τύπ. *γιαρέντης* καὶ *γιερέντης* πιθ. κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συγγενοῦς *λεβέντης*.

1) Φίλος, σύντροφος, ἐταῖρος: Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Κάρπ. Κρήτ. Μακεδ. (Ἀσσηρ. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) Ἰ. Ἀσμ.

Βουθαῖτε με, γιαρένης, καὶ τὸ θεριὸ μὲ τρώει
Κάρπ.

Πῆτε μου, καραοκυροὶ καὶ σεῖς γιαρένης του,
ἄν εἴν' ὀμπρός, νὰ μήχ-χολιῶ, κι ὀπίσω, ν' ἀλιμένω
Κάρπ. (Ἐλυμπ.) β) Φίλος ποιμένος κατοικῶν εἰς τὴν πόλιν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀνταλλάσσει τὰ προϊόντα του Κῶς: "Ολοὶ οἱ πιστικοὶ ἔχουν τοὺς γιαρένους καὶ τίς γιαρένισσές των.

2) Ἐρωμένος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αὐδήμ. Βιζ. Ἡρακλίτ. Σαμακόβ. Σκόπ. κ.ά.) Κάρπ. Μακεδ. (Ἀρν. Ἀσσηρ. Χαλκιδ.) Προπ. (Κύζ.): *Ἐγὼ γιαρέν' τὸν εἶχα, δὲν τὸν εἶχα ἄντρα Ἡρακλίτ. Ἡ παππα-διὰ εἶχεν ἕνα να γιαρένη Κύζ. ἢ Ἀσμ.*

Ἐφές ποῦ 'σουν, γιαρένη μου, ποῦ ἦσουν, καλέ μου;
Σαμακόβ.

Ἐσὺ, γιαρένη μου, ποῦ 'ὰ πᾶς; ἐμένα ποῦ μ' ἀφίνεις;
Σκόπ.

Νὰ διῶ κι τοῦ γιαρένη μου, τὸν ἀγαπητικό μου,
σὶ τί δαβέρνα κάθιτι, σὶ τί δμουρφου τραπέζι
Χαλκιδ.

— *Κυπαρισσάκι μου ψηλό, τί στέκεις μαραμένον;*
— *Ἐχασα τοῦ γιαρέντη μου, καὶ ποῦ νὰ τὸν γυρεύω;*
αὐτόθ.

Κόρη μ' ποῦ 'ν' ὁ καλὸς σου καὶ ὁ γιαρένης σου;
Βιζ.

Σκολᾷ κ' ἐμ' ὁ λεβέντης μου, | ὁ ρήγας κι ὁ γιαρέντης μου
Κάρπ.

Μωρὴ στραβοκορομηλιά 'ς τὴν ἀμπολὴ γερμένη,
θέλεις καὶ σὺ ἀγαπητικό, θέλεις καὶ σὺ γιερένη;
Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Δὲν ἔχει μάννα νὰ τὸν διῇ, ἀδέρφι νὰ τὸν κλάψη,
μόν' ἔχει τρεῖς γιαρένισσες καὶ τρεῖς γιαρενοπούλες
αὐτόθ. 3) Θωπευτικῶς, οἰοσδήποτε ὥραϊος καὶ ρωμαλέος ἄνθρωπος Θεσσ. (Ἀνατ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Ἰμβρ. Κάρπ. Μακεδ. (Κοζ. Πελεκᾶν.): *"Ολον ζημίς εἶχαμι, γιαρέντη μ', αὐτὴν τ' χρουνιά Κοζ. Τὸν γλέπου γουτζιάμ γιαρέντ'ς, ἄκρα κι ἄκρα 'ς τ' γόχ' κατὰ τὰ παραθύρια αὐτόθ. ἢ Παροιμ.*

Τί τοῦ λείπει τοῦ γιαρένη; Μόν' ἡ φούντα τὸν μαραίνει
(ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀποκτήσῃ ἢ τοῦ φέροντος πρᾶγμα ἀνάρμοστον εἰς τὴν κοινωνικὴν του θέσιν) Θράκ. ἢ Ἀσμ.

Κ' ἕνας γιαρέντης 'ποὺ κουντὰ μούν' τραγουδάει κι λέει
Ἀνατ.

Μιὰ κόρη, μιὰ γιαρέν'σσα, μι' ἀρχονδουθυγατέρα
μιτάξιν ἱκαλάμιζι, σύρμα τοῦ μασουρίζει

Ἰμβρ. Συνών. *ἄγγελος Β2, ἄντρας 2, ἀσίκης 2β, λεβέντης, λεβεντιά, λεβεντουριά, ντεληκανής, ὁμορφονιός, παλληκάρι,*

παλληκᾶρος. β) Ὁ κατὰ παράδοξον τρόπον φερόμενος, ὁ ἄστατος καὶ ἐλαφρῶς ἀσύνετος, ὁ παράτολμος Θήρ. Συνών. *ἀντάλλαγος, ἄστατος, τρελλάκας, τρελλοπαντιέρα. Ἀντίθ. γκράς, μπεσαλής. γ)* Γυναικομανὴς Προπ. (Μαρμαρ.) Συνών. *γυναικάκας, γυναικᾶς, κοριτσάκας, ποδόγυρος.*

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. *Γιαρένης Ἀθῆν. Εὐβ. (Ψαχν.) Θεσσ. (Βόλ.) Μακεδ. (Βέρ. Ἐδεσσ. Νεάπ. Νικήτ.) Πελοπ. (Ξυλόκ. Χώρ.), Γιαρέντης Ἀθῆν. Θεσσ. (Βόλ.) Πελοπ. (Ἀργ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Γιαρέν Θεσσ. (Πήλ.)**

γιαρενοπούλα ἢ, Προπ. (Μαρμαρ.) *γιαρενοπούλα* Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἀσσηρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. *γιαρένης*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. *γιαρέντης*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - *πούλα*, διὰ τὴν ὅπ. βλ. - *πουλλάος*.

1) Θωπευτικῶς, νεᾶνις φίλη ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Δὲν ἔχει μάννα νὰ τὸν διῇ, ἀδέρφι νὰ τὸν κλάψη,
μόν' ἔχει τρεῖς γιαρέντισσες καὶ τρεῖς γιαρενοπούλες
Ἀδριανούπ. Ἀσσηρ. β) Ἐρωμένη Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Ἀσμ.
Δὲν κι ἀγαπούσα μιὰ μικρή, | γεῖά σ', γιαρενοπούλα
μ', γεῖά σ'.

2) Νεᾶνις ὥραία καὶ εὖσωμος Προπ. (Μαρμαρ.): Ἀσμ.

Νὰ δὴν-ε τραγουδήσουμε αὐτὴ τὴ νυφοπούλα,
τὴ νύφη μας τὴ δαπεινὴ καὶ τὴ γιαρενοπούλα
Συνών. *λεβεντοκόρη, λεβεντονιά, λεβεντοπούλα.*

γιαρὲς ὁ, Εὐβ. (Ἀκρ.) Θράκ. (Κομοτ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Ν. Ἐστ. 25 (1939), 856 κ.ά. *γιάρ'* Κύπρ. *γιάριμι* Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yâr* = φίλος, σύντροφος, βοηθός, ἔραστής, ἔρωμένος. Ἡ κατάλ. πιθαν. κατὰ τὸ σχετικὸν οὐς. *ἀμάνες*.

Εἶδος ἄσματος Τουρκικῆς τεχνοτροπίας καὶ μελωδίας εἰς τὸ ὁποῖον παρεμβάλλεται συχνὰ ἡ φρ. *γιαρέμ - γιάρεμι - γιάριμι - γιάρ'* ἀμάν ἐνθ' ἄν.: *Πῆρι ἕνα γιαρὲ π' δὲ σώνεται* Ἀκρ. ἢ Ἀσμ.

Καὶ ἄς τὰ τραγουδήσουμε κι τὰ ξινιτιμένα-γιάριμι,
τὰ λιρουμένα, τ' ἄπλυτα, τὰ θαλασσοβριμένα-πάριμι
Σκῦρ.

Γιάρ' ἀμάν, ἀμάνο σου | κι ὁ νοῦς μ' ἐν' οὐλὸς πάνω σου
Κύπρ. ἢ Ποίημ.

"Οταν θὰ προσανάρουμε | τὸν ἀμανέ μας, τὸ γιαρέ μας
Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν.

γιάρι τό, (I) ἀμάρτ. *γιάρ'* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yâr* = φίλος, σύντροφος.

Ἀγαπητὸν πρόσωπον.

γιάρι τό, (II) ἀμάρτ. *γιάριν* Λυκ. (Λιβύσσ.) *γιάρ'* Θράκ. (Ἐπιβάτ. Κεσάν. Σηλυβρ. Σουφλ. Τσακίλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yâr* = κρημνός, ἄβυσσος.

Κρημνός, ἀπότομος κατωφέρεια βουνοῦ, χειμάρρου, ὕχθης ποταμοῦ, ἀκτῆς θαλάσσης ἐνθ' ἄν.: *Ἐκεῖ ποὺ κοιμούδανε, τὸ κάρρο ἦταν ἔτοιμο 'ς τὸ γιάρ'* Σηλυβρ.

γιαρίζω Θράκ. (Μάδυτ.κ.ά.) Μεγαρ.Πελοπ. (Σουδεν.) *γιαρίζω* Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Σάμ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀμτβ., ἐπὶ τετραπόδων ζώων, ἀλλάσσω τρίχωμα κατὰ

